

GRUODIS * 1999 * DECEMBER

VOL 50/NR.10

E G L U T Ė

GRUODIS / DECEMBER / 1999 Vol. 50 / Nr. 10

TURINYS

- 2 IŠ PASAKŲ SKRYNIOŠ
- 5 KALĖDŲ SENELIO SULAUKUS, *Vytautas Rudokas*
- 6 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 9 PUPA, *Martynas Vainilaitis*
- 10 SIDABRINIS STIRNELĖS VARPELIS, *Antanas Ramonas*
- 14 SU ROGUTĖM, *Zigm. Gavelis*
- 15 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 19 KAS UŽRIŠ MAN BATUKUS? *Vytautas Rudokas*
- 20 MŪSŲ KŪRYBA
- 25 AR ŽINAI?
- 27 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išleina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

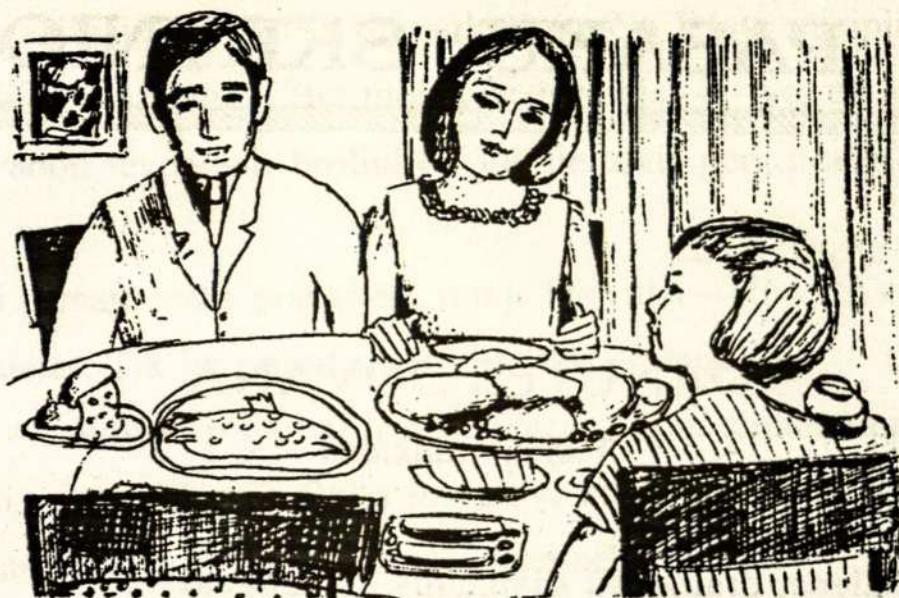
ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

Šią naktį gimė
Jėzus vaikelis.
Prie stalo meldžias
Mama, tėvelis.

Tėvelis laužo
Mums paplotėlį,
Mama dalią
Po gabalėlį.

Ačiū Tau, Jėzau,
Už dovanėlę.
Sotink ir laimink
Mūs šeimynėlę.

Vytė Nemunėlis

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

Kalėdinis apsakymėlis

DANUTĖS DOVANA

Vanda Frankienė

Kūčių dieną, drauge su snaigėmis, iš dangaus augštybių nusileido į žemę mažas angelėlis. Nusipurtė sniegą, linksmi nusišypsojo ir, apsidairęs, pradžiugo, nes pateko į didelį miestą, kuriame tikriausiai gyvena daug vaikų. Jis norėjo aplankyti vaikučius ir pamatyti, kaip jie pasiruošę Dievulio šventei – Kalėdoms. Angelėlis suglaudė baltučius sparnelius, tapo nematomas – ir nukeliavo jieškoti vaikų.

Ištisus metus vaikai laukia Kalėdų. Laukia puikios eglutės, Kūčių vakarienės bei Kalėdų senelio su dovanomis.

Ir mažoji septynerių metų Danutė jų laukė. O ypač šįmet, nes ji susitaupė pinigų ir jau pati ruošiasi apdovanoti tėvelius ir broliuką.

Štai, dabar ji stovi prie krautuvės lango, stebėdama žaisliukus: va, čia puikios lėlytės supasi supuoklėse ir akelėmis mirksi, o kitos, kaip gyvos, vaikščioja; ten elektriniai traukiniukai tik bėga, tik dunda; kitur mašinos važinėja, meškiukai šoka. O kiek daug eglutei papuošalų: sidabrinių varpelių, auksinių paukštelių, spalvotų bumbulų, – ak, kaip

gražu! Puiku!

— Juk galėčiau sau kad ir šią vaikščiojančią lėlytę nusipirkti, – pagalvoja ji ir pradžiunga. Bet tuojau susigriebia: — Ne, tik jau ne: turiu apdovanoti tėvelius ir broliuką – juk jie tokie geri, brangiausi ir mylimiausi man.

Staiga ji pamato mažą prakartėlę, o joje Dievulis – Kūdikelis – toks gražus ir mielas. Tik jis, vargdienėlis, be šiltų drabužėlių.

— Ak! – atsidūsta ji gailiai ir nusišypso. — Jau žinau, kam ir ką turiu pirkti, – pamąsto ji. Šalia jos stovi nematomas angelėlis ir baltučiu sparneliu užstoja vėją, kad Danutei nebūtų šalta.

— Pirsiau mamytei, tėveliui, broliukui ir Tau, mažasis Jėzuli, nes Tu man duodi sveikatėlę, mylimus tėvelius, broliuką, šiltus namelius ir visa kita. Negaliu Tavęs užmiršti – ne, ne, – pagalvoja ji ir, pravėrusi krautuvės duris, įžengia vidun; o su ja kartu įeina ir nematomasis angelėlis, visas nušvitęs begaliniu džiaugsmu, nes mergytė turi gerą širdį ir gražių minčių.

Po valandos Danutė išeina iš krautuvės su pilnu glėbiu dėžių – dėželių, įvairių kalėdinių pirkinių. Ji skubiai bėga namo. Tyliai įslenka į savo kambarį ir pakiša po lova dovanas. Tik pačią didžiąją dėžę pasiima ir išbėga į gatvę; o ją seka angelėlis ir žiūri, kad ji nepargriūtų, nes slydu.

Danutė bėga, skuba ir sustoja ties bažnyčia. Čia ji pasitaiso nuslinkusią skarelę, linksmai nusišypso ir įžengia vidun. Bažnyčią jau rado kalėdiškai papuoštą. Žalios eglutės su mėlsvomis žvaigždelėmis taip smagiai gražina didįjį altorių. O šoniniame altoriuje – Betliejaus prakartėlė, kur mažytis Dievulis ant šienelio guli. Jo Motina Marija ir

šventasis Juozapas Jį saugo. Piemenėliai garbina ir angelų daugybė. Ji tyliai priartėja prie mažojo Dievulio, atsiklaupia ir meldžiasi:

— Ačiū, Dievuli, už sveikatėlę, už gerus tėvelius, už broliuką Juozuką, už skanų valgį ir šiltus namelius, už visus žaisliukus ir už daug ko kita. O čia, štai, dovanėlė Tau! – Išėmusi iš dėžės šiltą, mėsąvą apklotėlį, apklostą, apgaubia šventą Kūdikelį, paglostą Jo galvelę, išbučiuoja rankes, sakydama:

— Švęsk linksmai savo gimtadienį. Man smagu, kad Tau dabar bus šilta. Dar kartą pataiso apklotėlį ir nori jau eiti namo. Tik staiga Dievulio ištiestos rankelės sukruta, sujuda, veidukas nusišypso, ir Mažulėlis švelniu balseliu prataria:

— Ačiū tau, Danute, kad manęs neužmiršai!

Tuo pat metu visuose altoriuose stovėjusios angelų statulėlės atgyja, suskrenda prie prakartėlės ir ima berti kvepiančias gėles ties Kūdikiu. O vienas jų tą įvykį šitaip paaiškina:

— Visa tai yra gražūs ir geri vaikučių darbai. Tai jų darbštumas, paklusnumas, maldelės. Šie dalykai virsta nematomomis Dievuliui dovanomis. Mes, angelai, surenkame Dievulėliui skirtąsias jūsų aukas ir atnešam čionai Jėzulinio gimtadieniui.

— Linksmų Kalėdų! – gieda angelai.

— Linksmų Kalėdų, mieli, geri vaikai!

KALĖDŲ SENELIO SULAUKUS

Vytautas Rudokas

Puošni eglutė žaliuoja,
Visiems čia smagu ir jauku.
Mes šokam, linksmi dainuojam
Ir einam aplink ratuku.

Nė vienas nebėga iš salės,
Taip laukiam brangiausių svečių.
Ir štai: Kalėdų Senelis,
Su pilnu maišu ant pečių!

Jis kviečia mus padainuoti,
Kokia ta eglutė žalia.
Snieguolė tuoj diriguoti,
O mes lyg nykštukai šalia!

Už tai visiems po maišelį
Lauktų ir gražių dovanų!
Ir aš laimingas per salę
Tarytum per sapną einu...

Šį savo eilėraštką
Kalėdų Seneliui skiriu.
Tegu jus lydi nykštukai,
Ne tik septyni, o būriu!

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

Lietuvių papročiai, tradicijos ir su jomis susijusios apeigos susiformavo labai seniai, dar pagonybės laikais. Ilgainiui keitėsi jų prasmė ir forma, tačiau tauta iki šių dienų išsaugojo tas tradicijas ir apeigas, kurios sudaro prasmingiausią jos gyvenimo dalį.

KŪČIŲ IR KALĖDŲ ŠVENTĖS

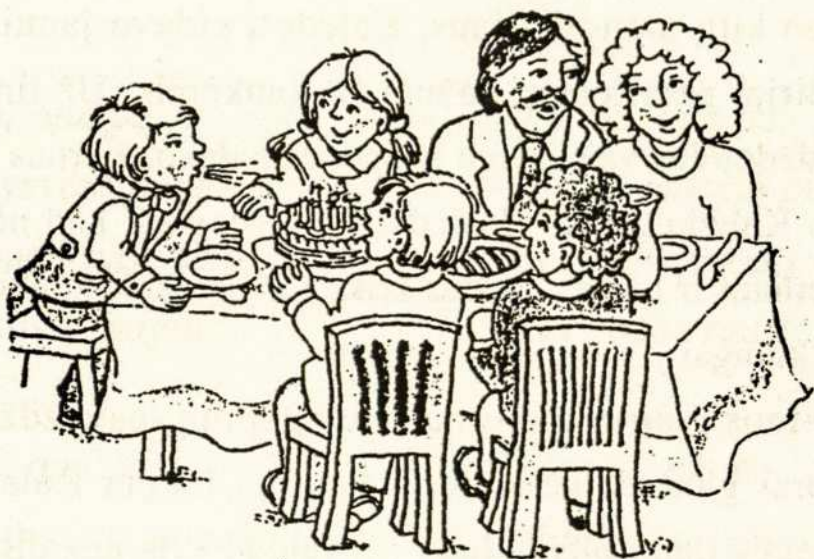
Senajame liaudies kalendoriuje šios šventės buvo senųjų metų palydėjimas ir naujųjų sutikimas. Gruodžio 24-osios naktis pati ilgiausia, o nuo 25-osios saulė sugrįžta, ir dienos ima ilgėti.

Kūčias lietuviai šventė dar iki krikščionybės įvedimo. Šios šventės vardas yra kilęs iš ritualinio patiekalo pavadinimo. Valgis taip ir vadinosi – *kūčios*. Jį gamino iš kviečių ar miežių kruopų, pupų su aguonų pienu ir vaišino protėvių vėles.

Kūčių diena ypatinga. Iki vakarienės visi stengiasi užbaigti svarbiausius darbus. Daugiausia dirba moterys – joms reikia pagaminti valgį Kūčių vakarienei bei Kalėdoms, sutvarkyti namus. Kūčių stalui visi patiekalai ruošiami iš augalinių produktų ar žuvies. Visoje Lietuvoje kepa *prėskučius* (*kūčiukus*). Jie kepami iš mielinės kvietinių miltų tešlos. Prėskučiai valgomi užpilti su aguonipieniu arba kisieliumi.

Sėsti prie Kūčių stalo svarbu švairiems. Negalima pyktis, reikia atleisti kaimynams ir artimiesiems padarytas skriaudas, o svarbiausia – būtina grąžinti visas skolas. Kūčių dieną valgoma mažai, visi laukia

vakarienės. Senovėje prie stalo sėsdavo patekęjus Vakarinei žvaigždei. Šeimininkas atnešdavo šieno ir paklodavo jį ant stalo. Tada šeimininkė užtiesdavo stalą gražiausia balta staltiese ir nešdavo valgius. Paprastai būdavo 12 patiekalų – tiek, kiek metai turi mėnesių. Seniausias šeimos narys arba šeimininkas pasveikindavo visus, padėkodavo už metų derlių, po to laužydavo ir dalydavo duoną. Valgydavo visi rimti, susikaupę. Pavalgę stalo nenukraustydavo, nes tikėjo, kad naktį ateis mirusiųjų vėlės. Joms per Kūčias būdavo rodoma ypatinga pagarba. Šeimininkas po truputį visų valgių nešdavo į tvartą gyvuliams. Šitaip buvo norima parodyti savo ir gyvulių panašumą. Šienas po staltiese tikriausiai irgi turėjo rodyti, kad žmonės ir gyvuliai minta taip pat. Rytojaus dieną tą šieną išdalydavo gyvuliams. Krikščionybės laikais šieno klojimas po staltiese buvo susietas su Kristaus gimimu ant šieno.

Labai įdomūs Kūčių nakties būrimai. Vakarieniaudami šeimos nariai traukia iš po staltiesės šiaudus ar šieną: kas ilgiausią ištrauks, tas ilgiausiai gyvens. Merginos bėga į kiemą ir klauso šunų lojimo: kurioje

pusėje loja, iš tos pusės vyrą gaus. Neša iš kiemo malkų glėbį ir parnešusios į trobą skaičiuoja: jei pora – ateinančiais metais išteks, jei poros nėra – dar reikės palaukti. Bando per vartus ar namo stogą spirti batą: į kurią pusę batų nosis atsisuks, į tą pusę nuteks. Sakoma, kad Kūčių naktis pilna keistenybių: dvyliktą valandą gyvuliai pradeda tarp savęs kalbėti, tik žmonėms negalima jų šnekos klausytis – jei išgirsi jų kalbą, mirsi. Vanduo, sako, vynu virsta, tik labai trumpam – net ir norėdamas jo neparagausi, nespėsi.

Kalėdų rytą visi keliiasi anksti ir nukrausto stalą. Pirmą Kalėdų dieną šeima paprastai būna namie, pasakoja vienas kitam, ką naktį sapnavo, nes tiki, kad Kalėdų nakties sapnas išsipildys. Lietuviai nuo seno tiki magiška sveikinimų ir linkėjimų galia. Todėl seniau visi nekantriai laukdavo kalėdotojų. Svarbiausias kalėdotojų tikslas būdavo aplankyti visus kiemus, pasveikinti šeimininkus, palinkėti jiems sveikatos, gero kitų metų derliaus. Kalėdoti eidavo jauni vyrai ir merginos, įvairiai persirengę, dažnai su kaukėmis. Už linkėjimus šeimininkai kalėdotojus vaišindavo ir apdovanodavo. Kartais iš trobos į trobą eidavo Kalėdų senis – Kalėda. Jis girdavosi, kad neša pilną maišą turto, derliaus ir laimės. Įvedus krikščionybę, kalėdojimo apeigas ėmė atlikinėti kunigai.

Kalėdos pilnos įvairių tikėjimų, orų spėjimų, pavyzdžiui: „Jei Kalėdų rytą oras giedras, gerai derės linai“; „Jei per Kalėdas lyja, karvės tais metais daug pieno duos“; „Kalėdų rytą negalima nieko laužyti, nes tais metais gyvuliams kojos lūš“.

Per Kalėdas prasideda gamtos atgimimas: ilgėja dienos, trumpėja tamsusis paros laikas. Baigiasi senieji ir prasideda naujieji metai.

*Nekantrauja
Prie eglučių
Tūkstančiai
Linksmų vaikučių!*

PUPA

Martynas Vainilaitis

*Opa pa, opa pa...
Augo lysvėje pupa.
Dėdė pupą pasodino,
Melagėlis užaugino.*

*Opa pa, opa pa...
Dangų parėmė pupa!
„Viso gero“ dėdei taręs,
Melagėlis pupon karias.*

*Opa pa, opa pa...
Triokšt ištįsėlė pupa!
Melagėlis tekšt į balą
Ir iš gėdos rausta, bala!..*

*Opa pa, opa pa...
Džiūsta saulėje pupa.
Dėdė pupų ankštis gliauda,
Melagėlį varlės maudo!*

Antanas RAMONAS

Sidabrinis stirnelės varpelis

Kūčių vakarą, kai labai anksti temsta, iš miško išėjo maža stirnelė. Danguje žvaigždžių nebuvo, ir nebuvo žvaigždžių ant balto sniego, kuris baltavo visur: ir miškuose, ir laukuose, ir ant kalvų, ir ant pakalnių, net ant sustingusio ežero. Sniego nebuvo tik ant mažo šaltinėlio, kuris vingiavo per baltą, kaip ir viskas aplinkui, pievą. Juodas šaltinėlis juodoje naktįje tarp baltų krantų.

Išėjo stirnelė iš miško, perėjo baltą pievą. Išgirdo šaltinėlis, kaip jinai caksi kanopėlėmis, ir neiškentęs prašneko:

— Gal gerti nori?

— Noriu, – atsakė stirnelė.

Pasilenkė stirnelė gerti, akys tokios juodos juodos, kaklas švelnus švelnus, o mažos ausys kiekvieną šnaresį gauda. Pasilenkė stirnelė gerti, ir ant kaklo suskambo mažas sidabrinis varpelis. Taip gražiai

skambtelėjo, taip aidžiai, taip tyrai, kad šaltinėliui net balsas iš smalsumo suvirpėjo:

— Kam tau tas varpelis?

— Kalėdoms, – atsakė stirnelė ir išėjo į kelią. Kelias suko pro koplytelę, kurioje, pasirėmęs ant žagrės rankenos, dūmojo artojas Izidorius. Jo jaučiai, pakėlę galvas nuo vagos, žiūrėjo į ateinančią stirnelę.

— Su Šventom Kalėdom, – tarė stirnelė.

— Su Šventom Kalėdom, – atsakė Izidorius artojas.

— Su Šventom Kalėdom, – atkartoją jo jaučiai.

Nusileido stirnelė į kaimą. Kiekvienos trobos lange kaip auksinė žvakelė žibėjo žiburys. Kiekvienoje troboje prie baltų stalų sėdėjo vaikai, baltagalviai seneliai, merginos, vyrai. Ant stalų buvo daug sūrių pupų, sūrių žirnių, sūrios silkės su grybais, po didelį dubenį kūčiukų ir po didelį ąsotį kisieliaus, kad po sūrymo troškulį galima būtų numalšinti. Plazdėjo krosnyje ugnis, iš kaminų tingiai sviro ir driekėsi dūmai. Sulindę į savo būdas, tylėjo šunys, gromuliavo karvės šiltuose tvartuose, persimesdamos vienu kitu žodeliu.

— Atsimenu, kai buvau dar veršiukas, – šnekėjo Margoji, – buvo tokios šaltos Kalėdos, kad, kol atnešdavo vandenį iš šulinio, kibiras užšaldavo.

— Ne-egali būti, – stebėjosi avis garde, o mažiukai ėriukai, kurie dar nebuvo matę nei sniego, nei ledo, klausėsi ir stebėjosi:

— Ma-ama, ir vanduo tada būna kietas kietas?

— Taip, – noriai aiškino karvė, vis pajudindama dešinę ausį. — Toks kietas kaip akmuo.

Stirnelė ėjo nuo vienos pirkios prie kitos, vis pasižiūrėdama į šventiškus, laukiančius žmones, ir prie kiekvieno namo jos sidabrinis varpelis tyliai tyliai suskambėdavo. Taip tyliai, kad niekas, net ji pati, neišgirdavo. Bet tas skambesys atsiliepdavo kiekvieno širdyje. Ramybė ir šventė įžengdavo į žmonių sielas.

Taip ėjo stirnelė vis tolyn ir tolyn. Kol priėjo trobelę pačiame kaimo gale. Ta trobelė buvo pati mažiausia, toj trobelėj žiburėlis pats blausiausias. Stalas ir čia buvo apdengtas balta linine staltiese, o kampe stovėjo Kalėdų eglutė, papuošta keliais riešutais ir rojaus obuoliukais. Prie stalo sėdėjo mažas berniukas ir sena sena senelė. Senelė gyveno jau daug daug metų, buvo labai išmintinga ir žinojo, kad Kalėdų Senelis anūkui atneš tik molinį kačiuką raina uodegyte, mėlynomis akutėmis, suvyniotą į sidabrinį popierių nuo arbatos. O jai Kalėdų Senelis atneš porą storų pilkų vilnonių pirštinių.

Ir tada, kai ji taip galvojo, stirnelė pasilenkė prie lango, suskambėjo jos mažasis sidabrinis varpelis. Bet niekas, kaip jau sakiau, to skambesio neišgirdo. Nebent žvaigždėlė aukštai danguje. Suskambėjo varpelis per pačias Kalėdas, ir tarė senelė anūkui:

— Užsimerk dabar, vaikeli, o kai atsimerksi, jau bus atėjęs Kalėdų Senelis ir atnešęs mums dovanėlių.

Užsimerkė anūkas, net delniukais akis užsidengė. Užsimerkė senelė, net ugnis pakuroje prigeso, o stirnelės varpelis vis aidėjo ir aidėjo.

Pirmas atsimerkė neiškentęs anūkas, suplojo rankomis ir sušuko:

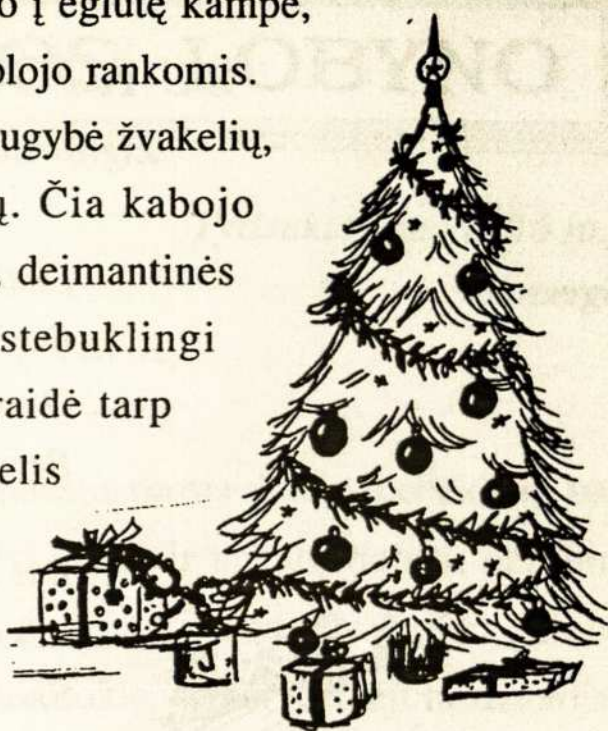
— Senele, senele, greičiau atsimerk. Kalėdų Senelis ką tik buvo atėjęs. Girdėjau, kaip durys uždaromos girgžtelėjo.

Atsimerkė senelė, pasižiūrėjo į eglutę kampe, įstatytą į perpjautą grięžtį, ir suplojo rankomis.

Žibėjo mirgėjo ant eglutės daugybė žvakelių, daugybė gražiausių žaisliukų. Čia kabojo auksiniai ir sidabriniai rutuliai, deimantinės žvaigždės, pasakų princai ir stebuklingi žirgai, nematyti paukščiai skraidė tarp šakų. O po eglute Kalėdų Senelis buvo palikęs tokių dovanų...

Stimelė nusigręžė nuo lango ir tuo pačiu keliu, pro tą patį šaltinėlį, pro koplytėlę patraukė

atgal į girią. Prieš dingdama tankmėje, dar atsigręžė ir pasižiūrėjo į kelią, į koplytėlę, į kaimą slėnyje. Sidabrinio varpelio ant jos kaklo nebebuvo, nes baigėsi stebuklingoji Kūčių naktis ir atėjo Kalėdos.

Rečiau vartojami žodžiai

<i>šnaresį</i>	–	<i>šlamėti, snabždėti</i>
<i>aidžiai</i>	–	<i>skardžiai, atsikartotinai</i>
<i>smalsumo</i>	–	<i>iš susidomėjimo</i>
<i>žagrė</i>	–	<i>arklas, senovinis įrankis žemei arti</i>
<i>dūmoje</i>	–	<i>galvojo</i>
<i>pakūra</i>	–	<i>krosnies vidus, kur kuriama ugnis</i>
<i>driekėsi</i>	–	<i>tęsėsi, vilkosi</i>
<i>blausus</i>	–	<i>neryškus, apsiniaukęs</i>

SU ROGUTĖM

Zigm. Gavelis

Į kalnelį sunkiai velka
Du berniukai rogutes,
O saulutė spindulėlius
Beria jiems į akutes.

Bet iš kalno į pakalnę
Lekia švilpdami smagiai,
Šarūnėlis ir Algiukas,
Abu dideli draugai.

Linksmos šypsenos veideliuos
Ir širdelėse šviesu,
Tiktai šaltis, tai begėdis!
Čiupinėja už ausų.

Lėkė, lėkė ir apvirto,
Kai užkliuvo už akmens
Ir pusnin stačiai galvytėm
Pasinėrė lig juosmens.

IŠ ISTORIJOS LOBYNO

Tyrlaukių nendrė (16 m.)

Ukmergė

Dievų valia

Narsusis Kentautų pilies kunigaikštis ruošia didelę medžioklę. Jau nuo pat ryto pilies kieme girdėti kurtų ir sakalų balsai, pentinų žvangėjimas, garsios kalbos ir skardus juokas. Ir kas gi galėtų prasnausti kunigaikščio Žvynio medžioklę, kuriai jaunieji medžiotojai ruošiasi jau pora mėnesių! Kas galėtų iškęsti, nepamankštinęs savo juodbėrio kojų ir neišbandęs laimės: tiek žvėrių, žvėrelių braškančiose giriose, ir visa tai – kunigaikščio Žvynio, to, kurs nepažįsta baimės, kurio jau žilstanti galva niekad nenusilenkė kryžiuočių komtūrai, kurs ne vieną sykį bandė perplaukti klastingus Gilvyčio sūkurius ir senąją kunigaikščio Žvynio pilį paversti pelenais. Nepajėgė. Senojo kunigaikščio galva nenusilenks prieš grobuonį, kuris degina ir žudo Dievo vardu!

Nuaidėjo skardus trimito balsas ir nuleistu tiltu medžioklėn šauniai išjojo didžiausias būrys vyrų. Štai prie pat kunigaikščio tiesus, it strėlė, balne išdidžiai sėdi bajoras Vaidilis, kažką įdėmiai kunigaikščiui pasakodamas. Visi supranta, kad kalba greičiausiai eina apie gelsvakasę Žvynio vienturtę Gilandą. O, kaip seniai Vaidilis jau stengiasi palenkti senojo Žvynio geležinę valią, bet kažkas vis

nelabai teišeina. Kunigaikštis dar nesusirūpinęs žentu, pilies gynėju, per daug dar jis pats jėgos savyje jaučia. Jėgos tokios, kaip kadaise, kai jis pirmuoju šūviu perskrozdavo vos šmėkstelėjusios tankumyne stirmos krūtinę. Ir į Vaidilio bei kitų piršlius jis tik numodavo ranka, tardamas:

— Teauga dar stirniukė, vargo nepažinus!

Toliau smarkiais šuoliais, kitus ragindamas, skuba bajoras Milvydas, apsuptas viso būrio jaunų, dar pirmamečių medžiotojų. Kiek toliau, įsmeigęs akis į saulės šviesa aplietas medžių viršūnes, joja Mintautas, Daujotų valdovas, Žvynio kaimynas. Jis galvoja apie tą taip visų mylimą Žvynio vienturtę, kurios dar nei sykio nėra matęs. Būrio gale jau pasigirsta kalbos apie didžiąją puotą, kuria visad baigiama medžioklė. kažkas sušunka:

— Na, jaunieji, pirmasis briedis, – kunigaikštytei Gilandai!

* * * * *

Visą dieną trukusi medžioklė nepaalsino vyrų, tik dar smagesnę nuotaiką sukėlė. Vakare pirmuoju, kaip ir visada, įjojo šios dienos medžioklės karalius – Daujotų valdovas Mintautas, nukovęs patį didžiausią stumbrą. Ir prie puotos stalo, sveikinant medžioklės didvyrį, pirmasis su juo midaus taure išgėrė senasis kunigaikštis. Tačiau Mintautas – lyg nesavas. Širdis trunkosi, žvilgterėjus į tą pusę, kur šalia tėvo sėdi kunigaikštytė Gilanda. Pirmą kartą pamatęs ją, ko taurės neišmetė iš rankos, o dabar, per aidinčias dainas ir

juoką, užvis garsiausiai girdi daužantis savo širdį, kuriai įsakymo nepajėgia duoti.

— Tai štai Gilanda, narsaus Žvynio vienturtė! Štai ji! – mintys vis skrieja ratu.

Gilanda gi bijo į Mintautą akis pakelti; garsiau už taurių skambesį plaka jos aštuoniolikametė širdis. Ir kai Mintautas žvilgterėjo kelis kartus jai į akis, suprato abu, kad dievai juos surišo meile – gilia ir nemaria.

* * * * *

Ir pamilo jaunas Daujotų valdovas kunigaikštytę. Kur žengė ar žirgu kelią trempė, vis apie ją galvojo, akyse stovėjo grakštus jos liemuo ir gilios, mėlynos akys. Bet kunigaikštis vis dar negalvoja apie jaunesnį Kentautų valdovą, dar vis parsiunčia piršlius, sakydamas:

— Suspèsit!

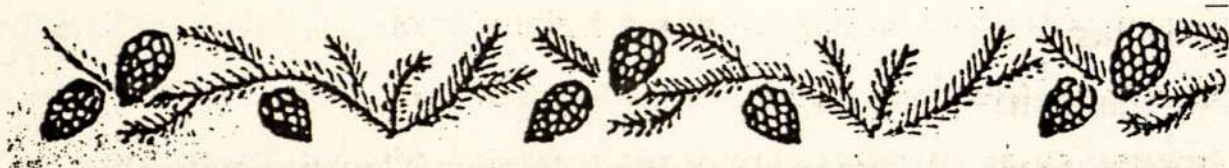
Ilgai svarstęs, nutarė pagaliau Mintautas pasiklausti dievų valios, nors matė, kad Gilanda myli jį karštai, kaip tik jauna širdis mylėti gali. Nutarė pasiklausti amžinųjų dievų ar greit likimas juos suves.

Nustebo krivis, tokį jaunojo klausimą išgirdęs. Nežinojo ką jam atsakyti. Ilgokai galvojęs, pratarė:

— Dievų valios klausi, jaunasai valdove, bet aš tau atsakyti nepajėgsiu. Tačiau jei nori sužinoti Praamžiaus lemtį, turėsi atlikti sunkų bandymą. Jei visa išlaikysi, sužinosi ar kunigaikštytė tau

skirta. Taigi klausykis: pirmą naktį, kai išgirsi antrą kartą giedant gaidžius, išeik, nebodamas audros, prie to seno ąžuolo, po kuriuo palaidotas kadaise žuvęs kryžiuočių magistras ir lauk. Ateis pas tave piktoji dvasia ir kalbins sykiu lėkti į požemius, bet tu neklausyk ir, tesaugo dievai, nė žodelio neprašnek. Tada, suūžus viesului, ji nuskris ir atlėks geroji dvasia. Ją pažinsi iš balto drabužio, nes ji bus Kaunio pasiuntinė ir tave nuves ten, kur tu turėsi atlikti sunkų darbą. Bet tu nebijok, tik drąsiai vis ką atlikęs, tuoj skubinkis namo. Antrą naktį šėls dar smarkesnė audra ir dar šviesesni žaibai raižys padangę. Bet tu vėl būk drąsus, stenkis atlikti pavestą darbą ir skubiai grįžk. Trečią naktį audra vartys medžius ir akmenis, lyg plunksnas, ritens nuo kalno skardžiumi žemyn, bet tu ir vėl, sukaupęs visas jėgas, eik prie senojo ąžuolo ir lauk. Paskutinę naktį sužinosi dievų lemtį.

(Tęsinys sekančiame mėnesio „Eglutėje“)

Rečiau vartojami žodžiai

<i>kurtai</i>	–	<i>greiti medžiokliniai šunys</i>
<i>prieš grobuoni</i>	–	<i>prieš plėšikus, grobikus</i>
<i>perskrosti</i>	–	<i>giliai įpjauti</i>
<i>šmėkštelėti</i>	–	<i>neaiškiai pasirodyti</i>
<i>nemaria</i>	–	<i>nemirtinga, ilgai išliekanti žmonių atminty</i>
<i>nebodamas</i>	–	<i>nekreipdamas dėmesio</i>

KAS UŽRIŠ MAN BATUKUS?

Vytautas Rudokas

Aš dar mažas. Taip norėčiau
Augt greičiau, linksmai gyvent.
Be mamos arba be tėčio
Pats nemoku apsirengt.

Nelakstau aš susivėlęs
Ir myliu gerus vaikus.
Bet kai būsiu kareivėlis,
Kas užriš man batukus?

Kiek man reikia vitaminų?
Ar jie augt padės tvirtai? –
Ir senelis nuramino
Lyg juokais, o gal rimtai:

— Tu, Andriuk, juk ne Pinokis!
Nors mažiukas dar visai,
Jei mama gražiai pamokys,
Apsirengsi greit patsai.

Jei lydės tave svajonės,
Pasakėlė bus trumpa:
Augs, augsi kaip Sabonis, –
Šitaip augo ir pupa...

Viską tau pačiam išmokus,
Pavydės kiti vaikai,
Ir batukai fokus mokus
Patys užsiriš lengvai!..

MŪSŲ KŪRYBA

SNIEGO DIENA

— Padėk man įspėti šią mįslę, kodėl taip atsitiko? Kodėl taip šalta? Detektyvas taip pat nustebo. Jis niekada savo gyvenime to nematė.

— Žinai, Ragana, negaliu aš tau nieko pasakyti. Tai blogas ženklas. Aš manau, kad velnias Valdovas ir jo brolis Vygimantas turėjo ką nors padaryti.

— Senele, senele, pasakyk mums pasaką, – šaukė Rasa ir Jonukas.

— Gerai, atsisėskite ir klausykite.

— Ar norite išgirsti apie „Eglė žalčių karalienė“?

— Ne, smagesnę! – pasakė Jonukas.

— Geresnę – sušuko Rasa.

— AAAAAA, aš žinau pasaką, kuri jums patiks.

Senelė surimtėjo ir pradėjo pasakoti. Tai atsitiko labai seniai Abudėjos šaly. Ten buvo taip šilta, kad žmonėms nereikėjo namų, jie miegodavo lauke. Vieną naktį kažkas atsitiko. Labai atšalo, vanduo pavirto į ledą ir pradėjo snigti. Žmonės labai nustebo. Jie nežinojo, kas čia darosi.

Gudrioji ponია Ragana, kuri ten gyveno, taip pat negalėjo tai išaiškinti. Ji nubėgo pas poną detektyvą.

— Padėk man įspėti šią mįslę, kodėl taip atsitiko? Kodėl taip šalta? Detektyvas taip pat nustebo. Jis niekada savo gyvenime to nematė.

— Žinai, Ragana, negaliu aš tau nieko pasakyti. Tai blogas ženklas. Aš galvoju, kad velnias Valdovas ir jo brolis Vygimantas turėjo ką nors padaryti.

Staiga pakilo stiprus vėjas ir nunešė detektyvą. Ragana turėjo eiti

toliau. Ji nuėjo pas gyvulius paklausti ar jie nieko naktį nematė?

— Ne, — pasakė stirna, — bet gal karvė žinos. Ji labai keistai šiandien elgėsi.

Ragana padėkojo stirnai ir nuėjo pas karvę.

— Karve, ką tu matei vakar naktį?

— Negaliu sakyti.

— Sakyk, — sušuko Ragana ir įspyrė karvei į pilvą.

— Gera, gerai, pasakysiu. Aš mačiau, kad velniai pasislėpė prie vėjinio malūno.

— Gera, sudiev, karvyte. Labai ačiū!

Ragana nuėjo prie malūno.

— Labas, Ragana. Ką tu čia veiki?

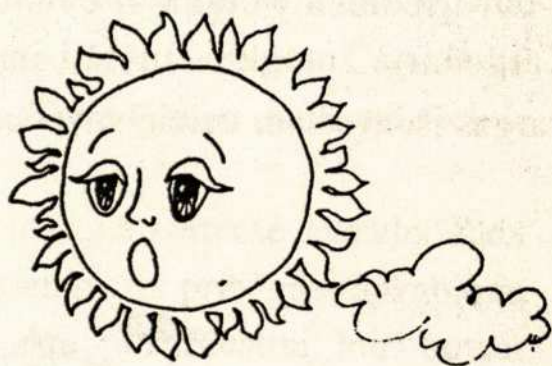
— Aš galvojau, kad niekas nežinojo kur mes esame, — susnibždėjo Vygimantas Valdovui.

— Pasakykite, ką jus padarėte? Kodėl taip šalta ir pučia stiprus vėjas?

— Gera, pasakysime. Vakar mes nukirpome saulei kasas. Ji buvo tokia liūdna ir kažkur dingo. Tada atėjo jos pusbrolis šaltis ir pradėjo snigti.

— Aaa, tas dalykas vadinasi sniegas, — pagalvojo Ragana. — Dabar eikite ir prisiūkite saulei kasą, — pagrūmojo Ragana. — Atsiprašykite saulės ir prašykit, kad ji grįžtu namo.

— Viskas laimingai baigėsi, — pasakojo senelė. — Saulė sugrįžo, šaltis dingo ir daugiau Abudijoje nesnigo.

Aleksa Janušaitė, 8 kl.

Maironio lit. mokykla, Lemonte

AŠ ILGIUOSI LIETUVIŠKO ŽEMĖS LOPINĖLIO

Aš visada ilgiuosi kelionių į mano Tėvynę. Nerimstantis laukimas vėl pamatyti savo mylimąjį kraštą, brangiausias mano žmones niekuomet neužgęsta širdyje. Jis tarsi atgyja su kiekvienu pasakymu apie Lietuvą, jis tarsi visados manyje.

Nuostabi gamta rodos laukia manęs ir ilgisi... Mylimiausi žmonės: draugai, gimines visuomet džiaugiasi sutikdami mane Vilniuje vėl ir vėl... Jaučiuosi amžinai laukiama šiame krašte ir mylima...

Tas ramumas visuose Lietuvos miestuose suteikia jėgų ir pasitikėjimo, jog viskas keisis tik į gerąją pusę, jog viskas bus harmoninga ir gražu, o tai pasieksime ramybės keliu.

Ir kiekvieną minutę įkvėpdama oro tame krašte, kur esu gimusi, esu laiminga, kad galiu kvėpuoti ir tuo metu jausti tokią neapriojamą meilę tėvynei ir žmonėms, kurie ten gyvena. Juk kiekvienas žmogus turi savo gimtinę, ir tas gimtas žemės lopinėlis gali būti tik vienas: šio lopinėlio negalima nei užmiršti, nei atsisakyti, nei išduoti, nes jis tavo. Taip skirta žmogui – mylėti ir gerbti savo ištakas, savo tėviškę, ir vargas išdavusiam dalelę savo širdies...

Veronika Valatkaitė

„Šaltinėlio“ lietuviška mokykla

Maskvoje

MANO GERIAUSIAS DRAUGAS

Aš turiu daug draugų. Su jais mokykloje ir po pamokų praleidžiu daug laiko. Labiausiai myliu ir pasitikiu savo šunimi Grafu.

Netoli mūsų teka upė Nemunas. Po potvynio lankose lieka mažų ežeriukų, kur mėgstame maudytis, nes ten vanduo labai šiltas. Kartą nuėjau su Grafu prie upės. Maudėmės. Aš nežinojau, kad po žiemos ežerelyje atsirado gili duobė ir į ją įkritau. Labai išsigandau ir panėriau po vandeniu. Grafas panėrė ir palindęs po manimi ėmė kelti mane į viršų. Aš apsikabinau šunį ir mudu abu išsikapnojome iš duobės. Ilgai sėdėjome ant kranto, o aš glosčiau savo Grafą ir dėkojau jam už pagalbą.

Kitą kartą susipykau su berniukais ir jie puolė mane mušti. Grafas užstojo mane ir neprileido mušeikų. Aš didžiuojuosi, kad turiu tokį ištikimą ir mylimą draugą.

Dar papasakosiu, kaip Grafas sąžiningai saugo namus. Per kaimą kartais vaikšto čigonai ir prašo išmaldos.

Užėjo pas mus į kiemą būrys čigonų su vaikais ir prašė bulvių. Mama sakė, kad nedaug beturime sau. Viena čigoniukė pamatė kieme viščiukus ir ėmė jų prašyti. Mama nedavė ir nuėjo į kambarį. Aš pasislėpiau už namo, laukiau kol čigonės išeis iš kiemo. Čigoniukė pagavo vieną viščiuką ir norėjo išsinešti. Tada Grafas puolė prie jos ir nutvėrė už suknelės.

Mergaitė su rankine ėmė daužyti šunį ir jis jai perplėšė suknelę. Tada čigoniukė paleido viščiuką ir išbėgo iš kiemo. Aš pribėgau, apkabinau savo draugą šunelį ir jam atsidėkodama daviau sumuštinį, kurį buvau įsinešusi sau. Aš įsitikinau, kad gerų draugų gali būti ne tik žmonės, bet ir gyvuliai. Mama sakė, kad dažnai žmonės išduoda vieni kitus, ar palieka nelaimėje, o šuo šeiminkui visada ištikimas.

Aš labai myliu Grafą ir be galo liūdėčiau, jei jam kas nors nutiktų.

Olia Žukauskaitė, 6 kl.

Jasnoe vid. mokykla (Kaukėnai)

PLATUS PLATELIS

Seniai, seniai Lietuvoje gyveno velnio sūnus. Velniuko vardas buvo Platelis, nes jis buvo platus. Kartą velniukas įlipo į Rambyno kalną. Vėjas taip smarkiai pūtė, kad nuputė velniuką nuo Rambyno į Nemuno gelmes. Nemuno gelmėse gyveno Žaltys, kuris taip pat atrodė, kaip berniukas. Žaltys išgelbėjo velniuką ir padėjo jam atplaukti ant Neringos krantų.

Žalčiui užtruko penkias dienas nunešti velniuką per visas kopas Nidoje. Tas Žaltys pažinojo mergaites, kurios maloniai prižiūrėtų berniuką, kol jis atsigaus. Jis nunešė velniuką pas raganas į Raganų kalną. Žaltys greitai paaiškino kas atsitiko berniukui ir pats išėjo atsigaivinti Kuršių Mariose. Tada jis žadėjo grįžti į savo namus Nemune.

Raganos berniuką globojo kol pastebėjo, kad čia nebetkoks berniukas – čia buvo velnio sūnus. Jos jį nenešė į Žemaitiją ir taip smarkiai metė, kad žemėje pasidarė didelė duobė. Ta duobė vėliau prisipildė vandens ir buvo pavadinta Platelių ežeru, nes velniuko vardas buvo Platelis.

Velnio tėvas, tikras velnias, labai smarkiai supyko ant raganų, kad užmušė jo sūnų ir jį palaidojo jū kalne. Po tos dienos, velniai niekadų neišleido savo sūnų iš namų.

Lina Maciūnaitė, 6 sk.

Vinco Krėvės lit. mokykla, Philadelphia

AR ŽINAI?

Kurmio pasakojimas

Susipažinkime: mane vadina kurmiu. Ak, koks esu alkanas! Man reikia sliėkų! Aš tik ir svajoju apie tuos sultingus mažylius. Kasdien sušveičiu jų apie 100 gramų.

Kiekvieną kartą savęs vis klausiu: kodėl žmonės manimi nepatenkinti? Ar ne tik dėl tų kalnelių, kuriuos jų daržuose išrausiu? Tačiau juk tai juokinga. Vos iškišu galvą iš žemės, tuoj koks nors žmogus prišoka su kastuvu ir taikosi man vožtelėti. Ir viskas tik dėl tų 24 kalnelių, kuriuos aš išrausiau darže...

Neseniai vienas žmogus man taip trinkelėjo, jog dar ir dabar visus šonus skauda. Gaila, kad per vėlai jį pastebėjau. Šiaip ar taip, tai mano klaida. Dėl akis apgulusio kailio aš galiu skirti tik šviesą ir tamsą. Užtat geriau girdžiu ir užuodžiu. Kaip siaubingai čia, žemės paviršiuje, rėkauja įvairūs tironai! Dar dabar ausyse skamba. Be to, turiu ir kitų priešų. Tai šunys ir suopiai. Tačiau į paviršių išlendu ne taip

jau dažnai, o čia, savo požemio pasaulyje, jaučiuosi visai saugiai. Suprantama, turiu begales darbo. Tunelių rausimas užima daug laiko, tačiau suteikia malonumo: aplink sutinku pelių, vabalų, visokiausių kitokių žemės gyvūnėlių. Po žiemos miego esu gerai pailsėjęs ir pirmiausia rūpinuosi požeminio būsto įrengimu. Mano rankos yra netaisyklingos, delnais į išorę, tačiau jų padedamas galiu puikiai judėti į priekį. O galva yra tokia glotni, kad galiu kaip grąžtas suktis aplinkui. Taip darbuodamasis per valandą supurenu 12 metrų žemės. O, vos nepamiršau! Turbūt norėtumėte žinoti, kaip atsiranda tie kauburėliai darže? Visai paprasta. Kaip vadinama metro šachta? Oru iš lauko. Ne kitaip elgiamės ir mes, kurmiai. Ko gero, vasaros atostogų metu ir jūs pajūryje rausite tunelius? Tuomet turėtumėte pastebėti, kad kasant lieka daug smėlio, kurį reikia pašalinti. Taigi: nieko nėra paprasčiau už kurmio išraustą kauburėlį. Supratote?

Turbūt po šio mano pasakojimo nė vienas netapsite kurmių medžiotoju, ar ne? Juk mes rūpinamės gamtos apsauga ir norime, kad mus taip pat saugotų.

Dar trumpai apie save:

ILGIS – iki 17 centimetrų;

SVORIS – iki 120 gramų;

AMŽIUS – apie 3 metus;

VAIKAI – gegužės arba birželio mėnesį gimsta 3-4 pupos dydžio mažyliai;

GYVENU: daržuose, sausose pievose ir ganyklose.

Jūsų KURMIS

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

KALBOS DALIŲ GINČAS

Kartą susirinko visos 11 lietuvių kalbos dalių ir ėmė ginčytis, kurios jų kalbai reikalingesnės. Pirmas prabilo išvaizdus, stotingas daiktavardis.

— Argi ne aš kalboje svarbiausias? Įvardiju kiekvieną daiktą. Man daiktas yra ir koks įrankis, ir žmogus, ir gyvūnas, ir augalas, ir vietovė, ir koks reiškiny – viskas, apie ką galima paklausti, kas tai yra. O prie mano giminės, skaičiaus, linksnio būtinai turi prisiderinti būdvardis, dalyvis, dalis įvardžių ir skatvardžių. Matot, koks aš galingas!

Tada atsistojo dailus būdvardis gražiais spalvingais drabužiais.

— Taip tai taip: mes, būdvardžiai, tikrai turime daiktavardžiui paklusti, prie jo gimine, skaičiumi, linksnium prisiderinti. Bet, sakykit, kaip atrodytų kalba be mūsų, būdvardžių? Būtų viena pilkybė! Kas gi perteiktų daiktų ypatybių įvairovę?

Čia prašneko rimtas akiniuotas skaitvardis:

— Nepamirškite ir manęs. Žmonėms daugiau ar mažiau tenka skaičiuoti. Skaičius, įvairius daiktų kiekius, daiktų vietą eilėje juk įvardiju aš, skaitvardis.

— O manęs šiandien nė pastebėti nenorit! – spygtelejo nedidukas įvardis. — Kurgi ne?! O kai reikia jus pavaduoti – daiktavardį, būdvardį ar skaitvardį – tuoj manęs šaukiate!

Pakilo sportiškąs, puikiai naujų veiksmažodis:

— Manau, kalboje nesu menkesnis už daiktavardį. Dažnai aš

daiktavardį net valdau: prie manęs jis turi atsistoti būdamas tokio linksnio, kokio aš noriu. Jei manęs nebūtų, pasaulis kalboje atrodytų sustingęs, lyg miręs. Pasirodau aš – jis suspindi visais veiksmy ir būsenų atšvaitais. O aš dar esu toks paslaptinas, įvairiapusis: galiu gauti dalyvio, pusdalyvio, padalyvio formą. Tai nėra kokios atskiros kalbos dalys – tai tik kitaip atrodantis aš, veiksmazodis.

Atsikrenkštė senukas prieveiksmis:

— Prie tavęs, veiksmazodi, dažnai atsistoju aš. Tu svarbius dalykus nusakai, bet aplinkybėms reikšti aš geriau tinku nei bet kas kitas.

— Mus vadina tarnybinėmis kalbos dalimis, – subruzdavo smulkučiai prielinksnis, jungtukas ir dalelytė. — Tegu jau bus taip – tarnybinės. Bet kas jūs, savarankiškieji žodžiai, būtute be mūsų? Juk kai ko nepasakysi, jei prie daiktavardžio linksnio neatsiras prielinksnis. Arba kaip pabrėši žodį, sakinį, jį patikslinsi, jei nepasišauksi dalelytės? O kaipgi žodžius bei sakinius sujungsi, jei nebus jungtukų? Jūs – tarsi plytos, o mes – lyg cementas. Yra plytų, yra cemento – bus ir namas: kalba!

Nebeiškentę pagaliau pašoko du vyrukai – jaustukas ir ištiktukas:

— Sakot, namas? Betgi namą reikia papuošti. O čia labai tinkam mes: jausmingasis jaustukas ir staigusis ištiktukas. Žinoma, nelygu namas: yra ir nepuošiamų namų, taigi mes ne visur pravartūs. Rašo mokslininkai kanceliarininkai – jiems mūsų nereikia. Tegu! Bet štai kuria rašytojai, buity šnekučiuojasi žmoneliai – ir vis mus prisimena, į savo kalbą įspraudžia. Ir jiems smagu, ir mums!

Pasiginčijo kalbos dalys ir suprato: ne tik garbusis daiktavardis ir išpūdingasis veiksmazodis, bet ir visos jos kalbai būtinos, visos turi draugiškai sugyventi.

Docentas Jonas Šukys

Kūčių vakarienė yra gražus lietuviškas paprotys. Ar gali iš duotų raidžių atspėti, kokie kūčių valgiai surašyti?

S U P O P

S I E L K I S I U

I K L S Ė S

T A S G R E V I N I

V U Ž Y S

Ž I Š L I K A I

U G O A N Ų S I E P A N

* * * * *

Ar gali surašyti sekančius žodžius?

Paruošė Ramunė Račkauskienė

_____ K _____

_____ A _____

_____ L _____

_____ Ė _____

_____ D _____

_____ O _____

S _____

1. Kalėdų metu kartais ant durų kabiname
2. Kalėdų senelis turi ilgą, baltą
3. Kalėdų naktį prižadino piemenėlius.
4. Mūsų namuose stovi papuošta
5. Trys karaliai sekė
6. Visi džiaugiasi, gavę
7. Per Kalėdas apsilanko Kalėdų

GALVOSŪKIAI

Suraskite 28 nykštukus.

pieš. Eglės Valiūtės

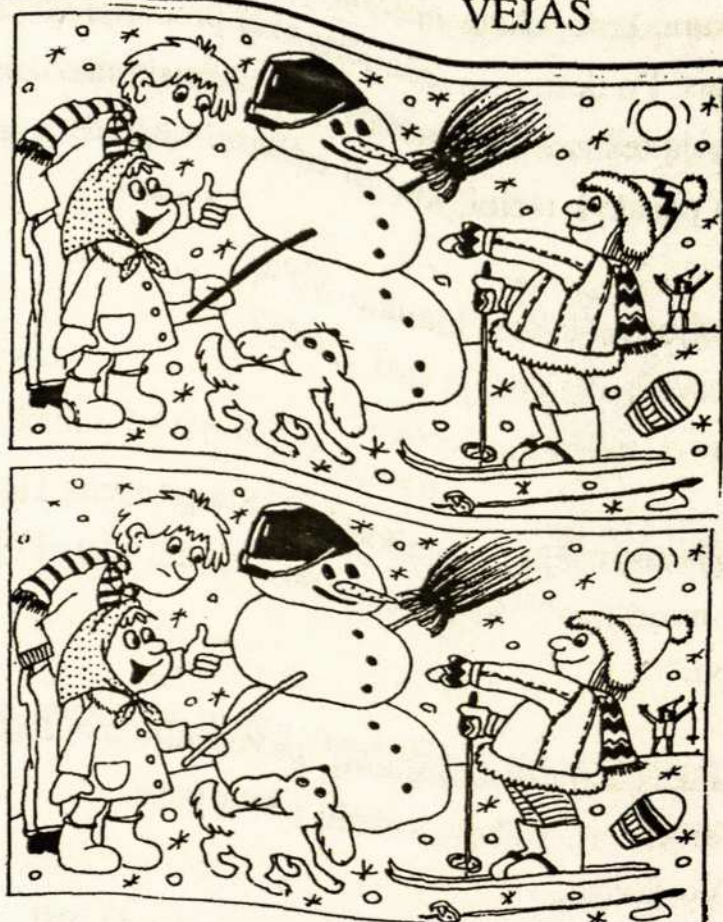
Suraskite ir sujunkite šiuos žodžius:

S N I E G A S M N
S L I D Ė S Ė K O
K E N U V Ė J A S
B D U O N A A L E
Š A L T A J U N N
U S I I M O N A I
O R S R O G Ė S S

DUONA
DUOTI
JAUNĖ
KALNAS
LEDAS
NAMO
NULIS
ROGĖS
SENIS
SĖJA
SLIDĖS
SNIEGAS
ŠALTA
ŠUO
VĖJAS

Surask 10 skirtumų.

Nuspalvink

Sumanė ir nupiešė
Ramunė Bateikienė

JUOKŲ MAIŠELIS

Didelė šeimyna suplukusi traukia per pliažą ton pusėn, kur matyti automobilių aikštelė. Tėvai, vaikai, senelė, šuo Reksas – visi ką nors neša: sudedamą kėdę, skėtį, čiužinius, kamuolius, krepšius su drabužiais ir maisto likučiais. Po dešimties minučių visa procesija velkasi atgal. Priekyje per smėlį klampoja tėvas ir beviltišku balsu klausia mažiausią savo sūnų:

— Na pasakyk tėčiui, kur tu užkasei raktus?

...

Biologijos mokytoja klausia Vyto:

— Kodėl jautis nosyje turi žiedą?

— Matyt, todėl, kad vedęs?

...

Dvi gyvatės išėjo pasivaikščioti. Staiga viena klausia: „Kaip tu manai, ar aš labai nuodinga?“ Ši nustemba: „Kodėl klausi?“ – „Nes ką tik įsikandau į liežuvį.“

...

Berniukas stabdo automobilį: pavežėkite mane iki mokyklos.

— Tai kad aš, vaikelį, suksiu į kitą pusę...

— Tuo geriau.

Laurynas sako mamai:

— Skauda raumenis nuo neįprastų judesių.

— Tikrai? Ir ką gi tu veikei?

— Juk vakar sutvarkiau savo kambarį

...

Mokytojų kambary suskambo telefonas.

— Čia mokytoja Norkutė? Joniukas susirgo ir šiandien negali ateiti į mokyklą.

— O kas čia kalba? – klausia mokytoja.

— Čia kalba... mano tėtė.

...

Dvi suolo draugės per pamoką niekaip negali atsisilepti. Įpykęs mokytojas liepė kiekvienai į atskirą sąsiuvinį parašyti po šimtą kartų savo vardą ir pavardę. Viena mergaičių tuojau pat į ašaras:

— Kokia neteisybė! Jinai tik Rasa Šukytė, o aš net Skirmantė Konstantinavičiūtė.

...

Kiek tau metukų?

— Septyneli.

— Negali būti, – nustemba teta.

— Pelnai buvo tlys, šiemet – ketuli, tai iš viso septyneli.

...

Septynmetis Linas klausia tetos:

— Kokia jūsų šuns veislė?

— Prancūzų aviganis.

— O... nusivilia Linas, – tai negalėsiu su juo susikalbėti, juk aš nemoku prancūziškai.

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Nuoširdžiai dėkojame Lietuvių Fondui, kuris dosniai rūpinasi lietuviško žodžio perteikimu jaunajai kartai.

Lietuvių Fondui linkime sėkmingų 2000-ųjų metų!

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410